

เพชรสีเพลิง

บทที่ 1

เรื่องรับโทรทัศน์จอแบนขนาดใหญ่รุ่นล่าสุด ดูเหมาะสมกับห้องนั่งเล่นเรียบหรูสะอาดสะอ้านที่ปูพรมนุ่มสีอ่อนเข้ากับม่านหน้าต่างที่ถูกจัดเปิดให้แสงสว่างยามบ่ายส่องผ่านบานกระจกเนื้อหนาห้องกว้างนอกจากจะวางชุดโซฟาหนังนุ่มอย่างดีเป็นกลุ่มแล้ว ยังมีเก้าอี้หนังสบายสีหวานตั้งตรงนั้นตรงนี้ เครื่องอำนวยความสะดวกยังมีเครื่องเสียงคุณภาพสูงและอุปกรณ์เสริมต่อครบชุด ตู้เก็บหนังสืออ่านเล่นและบรรดาม้วนเทปกับกล่องบางหุ้มด้วยภาพหลากสีบรรจุแผ่นบันทึกเพลงและภาพยนตร์ล่าสุดเป็นแบบบานกระจกใสมองเห็นทุกอย่างภายในถูกจัดเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อย

สิ่งเดียวที่ดูแปลกแยกไม่เข้ากันอย่างที่สุดกับห้องหุนี้ คือร่างบางของเด็กสาวในวัยยี่สิบปี ที่นั่งในลักษณะเหยียดขายาวออกไปข้างหน้า พาดคอพิงหลังกับเบาะเก้าอี้นุ่มหนาปรือตามองโทรทัศน์ด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย แม้ใบหน้าอ่อนจะประกอบด้วยคิ้วเข้มรูปสวยดวงตาคมขลับ จมูกโด่งและริมฝีปากบอบบางจิ้มลิ้ม แต่คราบฝุ่นบนผิวนวลและเรือนผมสั้นยุ่งๆ กับชุดเสื้อยืดกางเกงยีนเก่าๆ ที่ดูเลอะเทอะมอซอ ทำให้เธอเป็นคล้ายอะไรบางอย่างที่พลัดมาอยู่ผิดที่ผิดทางมากกว่าจะเป็นส่วนผสมที่กลมกลืนกัน

ภาพเคลื่อนไหวในจอโทรทัศน์เป็นข่าวการฆาตกรรมที่กำลังแพร่กระจายไปทั่วประเทศ เนื่องจากผู้เคราะห์ร้ายเป็นเจ้าของชายในราชวงศ์อาหรับที่เสด็จมาเที่ยวไทยอย่างไม่เป็นทางการ มีผลให้ความสัมพันธ์ในระหว่างประเทศต้องอยู่ในภาวะวิกฤติ

ข่าวยาวไม่มีท่าทีจะจบลงง่ายๆ ไม่มีเนื้อข่าวตอนใดจะสำคัญน้อยลง และหญิงสาวก็ไม่มีท่าทีจะเปลี่ยนที่ท่าหรือสีหน้าที่เจืออยู่ด้วยความเงิบเหงา

สาวใช้เปิดประตูกระจกเข้ามาถามว่า “เย็นนี้คุณสรจะทานอะไรคะ คุณสมควรไม่ทราบว่าคุณสรกลับมา เลยบอกว่าไม่ต้องเตรียมอาหาร เพราะว่าจะไปงานกับคุณท่าน”

เธอพยักหน้า “พี่สมควรลืม พี่หวานจะทำอะไรก็ทำเถอะ สรทานง่าย ๆ รู้กันอยู่แล้ว”

“ใช่เจียวกับผัดผักหรือคะ”

“นั่นแหละ”

“แล้ว... คุณสรจะยังไม่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือคะ”

“อีกประเดี๋ยว”

แม้สาวใช้ล้งเล ขยับจะพูด แต่แล้วก็ถอยออกไปเงิบๆ

ภัสสรเดาออก สาวใช้บ้านนี้ไม่คุ้นเคยกับสภาพคนสกปรกมอมแมมเท่าไรนัก ทุกคนที่นี่ล้วนแต่สะอาดสะอ้านหรูหรา มีแต่เธอเพียงคนเดียวที่แม้แต่คนรับใช้ก็รู้สึกว่ามีผิดแปลก

แม้สาวใช้ส่ายหน้ากับเสื้อผ้าเลอะเทอะในกระเป๋าบเป้ ขะมุกขะมอมใบใหญ่ที่เธอคล้องหลังมาจากค่าย รองเท้าผ้าใบถูกโคลนย้อมสีจนเดาสีเดิมไม่ออก ท่าทีหยาบจับเหมือนรังเกียจ

ชั่วครู่เดียวสาวใช้คนเดิมก็กลับเข้ามารายงานว่า

“คุณสมควรกลับมาแล้วนะคะ คุณสรมอมแมมอย่างนี้คุณสมจะดูแลนะคะ”

ภัสสรขยับกายมองผ่านหน้าต่างเห็นรถสปอร์ตสีเหลืองไฟระยิบตาของพี่สาวแล่นเข้ามา เธอบิดกายรออยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม

ปัทมสีเป็นสาวสวยที่ประณีตไปทั้งตัว ร่างสูงโปร่งสมส่วนสวมชุดเสื้อกระโปรงผ้าเนื้อดีที่แนบกับร่างและกึ่งตัวสวยงามเมื่อเคลื่อนไหว เสื้อผ้าส่วนใหญ่ ถ้าไม่มาจากร้านหรูก็เป็นเสื้อยี่ห้อดังที่ถูกไปเลือกหาซื้อหรือนำเข้าจากต่างประเทศ ผมยาวระบ่าดูเรียบลื่นสีแปลกถูกจัดเป็นระเบียบบอกให้รู้ว่าเธอเพิ่งออกมาจากรันท่าผม

“สรกลับมาแล้วหรือ นี่กว่าจะมาพรั่งนี้เสียอีก”

“งานเสร็จแล้วก็เลยรีบกลับคะ รุ่นน้องบางคนต้องมาลงทะเบียนเรียนภาคฤดูร้อน”

“แล้วทำไมนั่งมอมๆ อยู่อย่างนี้ไม่ไปอาบน้ำอาบท่า” เธอทำเสียงดุ

ภัสสรไม่ได้สนใจเพราะรู้ว่าพี่สาวไม่เคยเข้มงวดจริงจัง
เพียงแต่จิตใจที่เธอไม่ทำตัวสะอ้านเอี่ยมหรืออย่างที่ต้องการ

“สรดูข่าวอยู่”

ปัทมรสีมองตาม “แย่เลย เจ้าชายฯ มาถูกลอบปลงพระชนม์
ที่นี่ทำให้การเมืองตึงเครียด การส่งออกของเราคงต้องถูก
กระทบกระเทือนแน่ เรามีลูกค้าที่ประเทศนี้มากเสียด้วยซิ”

พอดีกับข่าวสิ้นสุด ภัสสรถามว่า

“พี่สั้มจะไปข้างนอกหรือคะ”

เธอพยักหน้า “ไปกับพ่อ”

“ให้สรไปด้วยได้ไหม”

“อย่าเลย สรก็รู้อยู่แล้วว่าพ่อจะว่ายังไง”

หญิงสาวหน้าเฉือน

ปัทมรสีรู้ว่าพ่อพูดผิด รีบแก้ว่า “เอาเถอะ คราวหน้า
ถ้ามีงานพี่จะพาไปด้วย แต่สรต้องยอมให้พี่แต่งตัวให้นะ พี่ไม่อยาก
โดนถามว่าพาเด็กรับใช้มางานด้วยทำไม”

ความรู้สึกว่าพ่อชิงชังเป็นสิ่งที่ทำให้ร้ายจิตใจและทำให้เธอคับข้อง
ใจมาตลอด ตั้งแต่จำความได้ ภัสสรได้รับแต่ความห่างเหิน
หมางเมินขณะที่พ่อมีความรักให้ปัทมรสีมากมาย

แม้เธอจะดูแตกต่างจากพี่สาว แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่สวย
ปัทมรสีมีผิวสีขาวจัด ใบหน้าสวยเก๋ ผมสีอ่อนเหยียดตรง ผมเธอ
กลับดกดำหยักน้อยๆ ตามธรรมชาติ ใบหน้าคมหวาน ผิวคล้ำ
แต่นวลเนียน

คำที่หลายคนพูดโดยไม่ตั้งใจ แต่ทำให้พ่อโกรธเกรี้ยวได้ใน
ทันทีทันใดคือ ‘เหมือนไม่ใช่พี่น้องกัน’

มีคนล่อว่า ‘แม่เขาอุ้มเด็กผิดกลับมาจากโรงพยาบาลกรรมัง’

คำเหล่านั้นกลายมาเป็นปมด้อย ในเวลาที่รู้สึกเจ็บเหงา
กอดตัน ภัสสรอดคิดไม่ได้ว่าเธอไม่ใช่ลูกของธิปไตย.....

ปัทมรสีผลึกไหลเธอ “ไปไป อาน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าสวยๆ
หน้าตาจะได้แจ่มใส พี่จะไปเตรียมตัวเหมือนกัน อีกประเดี๋ยว
พ่อก็จะมาแล้ว”

ห้องนอนกว้าง ไม่ใคร่เป็นระเบียบเรียบร้อยทั้งที่ปัทมรสีคอยเข้า
มาดูแลเสมอ เครื่องใช้ของแม่เกือบทุกอย่างยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์
ห้องนี้เคยเป็นห้องที่แม่นอนกับเธอ เต็มใหญ่กลายเป็นอ้างว้าง
นับจากแม่จากไปอย่างไม่มีวันกลับเพราะอุบัติเหตุรถยนต์

พ่อบัญญูหากับแม่เสมอถึงกับแยกห้องนอนกัน ภัสสรจำได้
ว่าหลังจากแม่ตายใหม่ๆ เธอเห็นพ่อร้องไห้ในห้องนี้ครั้งหนึ่ง แล้วไม่
เข้ามาอีกเลย

ตอนนั้นภัสสรอายุแค่สิบปี

ระเบียบเรียบร้อยทำให้เธอรู้สึกเหงาจับจิต ดังนั้นภัสสรจึง
วางนั้นนี่เกะกะ ไม่ทนนิสและลูกบาสเก็ตบอวางอยู่บนเก้าอี้นวม
ที่ปลายเตียง รองเท้าหลายคู่เรียงกันอยู่นอกตู้ ปัทมรสีบ่นเสมอ
แต่ก็คอยเข้ามาดูแลจัดให้ แม้แต่เสื้อผ้าพี่สาวก็ทำให้ภัสสรใส่ราวกับ
เป็นแม่คนที่สอง

ภัสสรอาบน้ำแต่งตัวใหม่ แล้วก็เปิดประตูเข้าไปในห้องนอนที่
อยู่ติดกัน เสื้อกางเกงตัวหลวมสีหวานที่เธอใส่ทำให้พี่สาวยิ้มพอใจ
อดคิดไม่ได้เมื่อเด็กสาวทุ่มตัวลงบนเตียงที่ปูผ้าตึงเรียบจนมันยับย่น
ปัทมรสีกำลังแต่งหน้า

“ไปบ้านนอกกลับมาที่ไรเป็นตัวดำปี๋ ไปคลุกอยู่กับเด็ก
ชาวบ้าน ไม่รู้ว่าเอาหิดเอาเหาติดกลับมาบ้างหรือเปล่า”

“แหม สรไปรักษาหิดเหาให้เด็กๆ แล้วจะเอากลับมาได้ยังไง”

“ก็ไม่รู้หรือ เธอเองก็มอมไม่แพ้เด็กพวกนั้นเหมือนกันนี่”

“อยู่กับเด็กๆ สบายใจดีค่ะ ซื่อๆ ไม่มีพิษมีภัย”

“แล้วไปคราวนี้ได้ทำอะไรบ้าง”

“ทำห้องน้ำให้โรงเรียนค่ะ นี่ไง สรชุดดินจนมือแตกเลย”
เธอชูมือขึ้นอวด

“สมน้ำหน้า”

“มือแตกกลับมา ใช้โลชั่นของพี่สั้มขวดๆ เต็มก็หาย แต่
เด็กๆ มีห้องน้ำที่ถูกลอนาไม้ยี่ไรนี้เท่าที่ปลูกฝังนิสัยให้พวกเขาไปด้วย
ได้ประโยชน์มากเลยคะ”

“จ้ะ แม่คนช่างบ้ำเพ็ญประโยชน์”

“โครงการนี้เป็นความคิดของชยาอะ”

ปัทมสีหันมาพูดทันทีว่า “ชยาเป็นเด็กน่ารัก แต่ชอร่องนะ
อย่ารักกันมากกว่าการเป็นเพื่อน”

“ทำไมล่ะคะ”

“พี่ไม่อยากเห็นเธอขุดดินจนมือแตกไปตลอดชีวิตนะซี”

ภัสสรรู้ว่า ปัทมสีไม่เคยชื่นชมเพื่อนชายคนหนึ่งที่สนิทสนมกับ
เธอ แต่เมื่อไม่สามารถแยกเธอจากเพื่อนรักคนนี้ได้ ก็ได้แต่คอย
เตือนอยู่ทุกครั้งทุกหนที่มีโอกาส

‘พี่มีน้องสาวอยู่คนเดียว ชอร่องละ อย่าคิดไปกีดกันเกลียด
กับผู้ชายจนๆ เลยนะ ’

‘สรไม่ได้เป็นแฟนกับชยาสักหน่อย เราเป็นแค่เพื่อนสนิทกัน
เท่านั้น ’

‘ก็ดีแล้ว พี่หวังว่าจะเป็นแค่นั้น ’

ร่างโปร่งลุกขึ้นหยิบเสื้อมาสวม ชุดเรียบหุ่ยสีอ่อนเป็น
กระโปรงพลิ้วยาวติดกับตัวเสื้อแบบเกะกอก เปลือยหลังไหล่ร้อยยัดไว้
ด้วยเส้นสายเล็กๆ

ภัสสรพูดว่า “แต่งชุดนี้น่าจะควงหนุ่มหล่อๆ มากกว่าไปกับ
พ่อนะคะ”

“ก็ไม่มีใครจะควงด้วยนี่”

“แล้วคนนั้นไม่ไปด้วยหรือคะ”

“คนไหน” เสียงถามแปร่ง ภัสสรไม่ได้สังเกตว่าพี่สาว
หันไปซ่อนสีหน้าทางอื่น

“คนที่ทำให้พี่สับสนกลับดึกบ่อยๆ ไงคะ”

“แก่แดด พี่ไม่มีใครสักหน่อย”

ภัสสรคิดว่าปัทมสีมีแฟน เธอกลับบ้านดึกและมักพูดโทรศัพท์
กับใครบางคนด้วยน้ำเสียงและท่าทีที่แม้แต่เด็กๆ ก็เดาออก

“แหม นึกว่าสรไม่รู้หรือ”

“สรรู้อะไร”

เธอขยับจะล้อเลียน หากแล้วก็สะดุดใจกับน้ำเสียงที่หาความ
สดใสไม่ได้ เธอหันไปมอง เห็นสีหน้าของปัทมสีหม่นหมอง
ปัทมสีถูกทิ้งหรือ... เป็นไปไม่ได้.....

ชิปไต่เปิดประตูเข้ามา สายตาที่มองภัสสรว่างเปล่า แต่
สีหน้ากลับเจือยิ้มเมื่อพูดกับลูกสาวคนโต

“พอกลับมาแล้วนะ ประเดี๋ยวพอแต่งตัวเสร็จแล้วพอจะรอ
ข้างล่าง”

“ค่ะพ่อก ส้มก็จะเสร็จแล้วละ”

“ต้องออกจากบ้านเร็วหน่อย วันนี้น้ำรถติดมาก ตำรวจกั้นถนน
และมีการตั้งด่านตรวจด้วย”

ร่างสูงใหญ่ถอยหายไปพร้อมกับปิดประตูตาม ปัทมสีพูดว่า
“เรื่องเจ้าชายที่ถูกฆ่านั้นแหละ เอ้อ ไม่รู้ว่าจะยุ่งอีกนาน
เท่าไร”

ภัสสรเงยบเพราะน้อยใจพ่อกที่ท่าเหมือนเธอไม่มีตัวตนมาตลอด
หญิงสาวตามปัทมสีลงมารอพ่อกที่ห้องข้างล่าง คิดว่าไม่มีใคร
จะงามไปกว่าร่างที่สวยงามบุรุษไม่มีที่ติในชุดสีอ่อนนี้อีกแล้ว ชิปไต่
แต่งสูทสีเข้มตามลงมา ทั้งสองพูดคุยกันเรื่องงานจนกระทั่งเดิน
ตามกันออกประตูไป พ่อกทำงานด้วยกันและมีเรื่องพูดคุยกันด้วย
ความรักปรองดองเสมอ

ภัสสรเคยถามตัวเองว่าถ้าเธอเป็นปัทมสีหรือได้รับการปฏิบัติ
เช่นเดียวกัน เธอจะมีความรู้สึกอย่างไร

ลิ่งโลด อิมเอม ภาคภูมิใจ และอาจจะมากกว่านั้น

เธอถอนใจคนเดียว มองคนทั้งสองตามกันไปขึ้นรถขับออกไป
จากประตูรั้ว บ้านทั้งหลังตกอยู่ในความเงียบ ได้ยินเพียง
เสียงสาวใช้พูดคุยหัวเราะกันแทรกเสียงละครโทรทัศน์ยามค่ำดังแว่ว

ภาพของแม่ที่เธอจำได้ก็คือผู้หญิงซีเมามาที่ปล่อยตัวจนหาความ
สง่างามไม่ได้ แม่มักจะเมา นอนหลับ หรือไม่ก็ร้องไห้

แต่แม่ก็รักเธอเป็นที่สุด

สิบปีผ่านไปแล้ว แต่เธอยังแว่วเสียงคร่ำครวญของแม่ ‘เรา
มีกันสองคนเท่านั้นนะสร ’

ตอนนี้เหลือเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น.....